

Familien har prioritet

Sven Fischer venter på "sin dag"

At idrett ble kom til å spille en stor rolle i livet til Sven Fischer, kom ikke som noen overraskelse for de som kjenner familien Fischer. Begge foreldrene har vært aktive idrettsutøvere i "Turbine Erfurt". Moren var friidrettsutøver, mens faren drev med sykkel sport. Så både Sven og søsteren, Andrea, startet selv ganske tidlig med idrett. Likevel var det ingen som så for seg en karriere innen sport, i alle fall ikke vintersport.

Fra koksgrusbane til snø

Sven begynte med friidrett; mellomdistanseløp og terrengløp. I femte klasse ble han distriktsmester i sin aldersgruppe på 800 meter, og som

distriktsmester i terrengløp i 1982 fikk han lov til å delta i det øst – tyske terrengløpmesterskapet.

Ved årsskiftet 1982/1983 byttet han klubb fra Schmalkalden sportsklubb til Seligental sportsklubb og vintersport, eller rettere sagt; langrenn. Læreren hans var Stefan Luck, en onkel av Frank Luck. Sven gjorde det så bra at han ble sendt til barne- og ungdomssportsskolen (KJS) i Oberhof samme år. Han begynte ikke i langrennsklassen, men i skiskytingsklassen. Dette skjedde i september 1983 og siden den gang har Sven vært skiskytter.

I 1989 tok Sven eksamen artium (gymnas) og han opplevde sin første suksess som skiskytter: Han ble øst – tysk juniormester på sprintdistansen. Året hadde begynt bra, men så fikk Sven et tilbakeslag: Han var plaget av alvorlige smerter i begge knærne og måtte gjennom undersøkelser for slitasje i knærne og etter hvert måtte han opereres i høyre kne. Årsak: For stor belastning på knærne under vekst som førte til bruskskader i begge knær. Etter operasjonen måtte han holde seg borte fra idrett et helt år. Eneste sport han kunne utføre var svømming. Sven sin karriere så på dette tidspunkt ut til å være over før den hadde begynt.

Veien tilbake til et normalt liv, slik Sven ser det, gikk sakte, bokstavelig talt steg for steg. Det første målet var å kunne gå normalt og uten smerter. Når han hadde klart det, ville han begynne med idrett igjen. Og først når han hadde oppnådd sitt tredje mål, som var å gå på ski, var det tid for å tenke på å konkurrere igjen.

Det vanskelige comebacket

Å komme tilbake til konkurranseidrett i 1990/1991 ble spesielt vanskelig. Sammenslåingen av de to tyske statene førte også til sammenslåing av Tysklands to lag. Det ble en tett konkurranse for å komme på Tysklands landslag og Sven hadde naturlig nok ingen resultater å vise til. Takket være Frank Ullrich (dagens landslagstrener) fikk Sven sjansen til å vise hva han var god for. Ullrich klarte å få med Sven som reserve i C - troppen DSV (Tysklands skiforbund) tok ut, og allerede i desember 1991 kunne Sven feire sin første Europa cup seier i sprint i Hochfilzen. En uke etterpå deltok han i sin aller første verdenscupstafett. Han ble belønnet med B – status og på grunn av gode resultater i det tyske mesterskapet i 1992, kvalifiserte han seg til verdenscupen i Pokljuka i desember 1992.

Han endte på 38. plass på 20 km, mens han ble nummer fem i sin aller første verdenscup sprint. Han var nå 21 år gammel og steget opp til A – laget var uten tvil tatt og siden den gang har Sven, uten avbrudd, vært fast på det tyske verdenscuplaget.

Gode resultater preget hans første verdenscupsesong: Han tok to medaljer i sitt første VM; gull i lagkonkurranse og bronse i stafett i Borovetz (Bulgaria). En av de andre deltakerne på laget var på den tiden en annen Fischer, Fritz Fischer, hjelpetrener for Frank Ullrich i dag. I en alder av 37 år, var han inne i sin siste sesong som aktiv

utøver. Utover dette tok Sven sin første verdenscupseier i sprint i Kotiolahti i mars 1993. Han gjorde det så bra i sprint gjennom hele sesongen at han vant sprintverdenscupen og ble nummer fire i den sammenlagte verdenscupen.

I "Fischer – tradisjonen"

Neste sesong ble enda bedre. Ikke bare kvalifiserte Sven seg til OL på Lillehammer i 1994, han startet til og med i alle de tre olympiske rennene. Olympiske øvelser på den tiden var sprint, 20 km og stafett. Jaktstart og fellesstart fantes ikke enda og lagkonkurranse var ikke en olympisk gren. I sin første olympiske start fikk Sven medalje. Han tok bronse på 20 km, Frank Luck snøt ham for sølvet. På spørsmål om han var irritert over å ha bommet to ganger, uten de bommene ville han kanskje fått et enda bedre resultat, svarte han: "Å ta medalje i mitt livs aller første olympiske renn, gode Gud, hva mer kan du forlange?" Han endte på syvende plass på sprinten, 20 km satt fortsatt i beina, og det var den dårligste plasseringen hans i disse Olympiske Lekene! På stafetten tok Tyskland med Sven som den yngste på laget på siste etappe, gull, til tross for at Russland var klare favoritter. Mange husker ennå hvordan Sven lette etter et tysk flagg i innspurten – akkurat slik Fritz Fischer hadde gjort fire år tidligere.

Sven beholdt formen også etter OL og vant neste verdenscupen sammenlagt, fordi han samlet flest poeng gjennom hele sesongen, men de kompliserte måtene å summere opp og trekke fra poeng etter diskusjoner omkring de tvetydige reglene for hvordan man kunne tilegne seg poeng, og det faktum at de Olympiske øvelsene ikke ble telt med, gjorde at Sven "bare" ble nummer to. Siden den gang sier han at han ikke lenger bryr seg om å summere poeng lenger.

Sterk utenfor løypa også

Men i løpet av en karriere på mer enn ti år, er det klart at Sven måtte komme gjennom og over magre perioder, motgang og annen elendighet. En sykdom i 1994 for eksempel, hindret en vanlig sesongforberedelse foran den sesongen. Konsekvensen ble en 18. plass i verdenscupen sammenlagt. Dette er hans dårligste plassering noensinne.

Misunnelige mennesker kom på banen da Sven opplevde suksess. Mistanke om doping og samarbeid med Stasi ble spredt. Alle beskyldningene viste seg å være grunnløse, men de var en stor belastning for Sven; han lurte på hva som lå bak beskyldningsangrepet. Sven mottok enorm solidaritet og støtte fra alle i miljøet rundt seg, både familie, lagkamerater og trenere. Derfor klarte han å mestre den vanskelige situasjonen og mistet ikke motivasjonen.

Han fikk belønning for ikke å ha latt disse tingene ta motet fra seg: I 1997 ble Sven den første tysker siden Fritz Fischer som vant verdenscupen sammenlagt. Ikke før i 1999 klarte han å vinne en VM – tittel i en individuell konkurranse, men da vant han til gjengjeld to etter hverandre: På 20 km og fellesstart. Sven var lykkelig: "Dette er en enorm lettelse... I alle år har jeg prøvd å konkurrere på et høyt nivå. Jeg har aldri hatt hellet med meg i avgjørende situasjoner, men jeg visste at en dag ville det snu seg til min fordel." I tillegg til dette vant han den sammenlagte verdenscupen for andre gang.

Hvem er best?

Innimellom leter man etter "den beste skyskytteren gjennom tidene" og man kan sette forskjellige standarder for dette. Man kan bruke VM titler, OL – seire, førsteplasser i verdenscupen eller sammenlagt titler som grunnlag. Man vil alltid få forskjellige "bestemann" alt etter hva man velger å legge til grunn for kåringen. Hvis man summerer opp

hvor mange ganger en skyskytter har vært på pallen, vil Sven ligge best an (pr. desember 2003). Han har aldri vunnet flere renn etterhverandre slik som Ole Einar Bjørndalen og Magdalena Forsberg som har vunnet mer enn

10 renn pr. sesong, men Sven har vært så stabil gjennom årene at han innehar denne topplasseringen, selv om den offisielle IBU – kalenderen dessverre forteller noe annet.

Hvor lenge Sven skal holde på med skiskyting, er et åpent spørsmål. "Kropp og sjel må være en enhet. Hvis en av disse sier: 'Jeg vil ikke mer' eller 'Jeg kan ikke mer,` da slutter jeg." Han er glad i idretten sin, men han vet det finnes viktigere ting i livet: for eksempel helse og familie. I løpet av perioden VM varer har kjæresten hans fødselstermin, hun og Sven venter sitt første barn. Han trengte ingen betenkningstid for å svare på spørsmålet om hva som får hjertet hans til å slå hardest; å skulle få et barn eller VM. Svaret er enkelt: Sport er jobben hans, han elsker jobben sin, men familien har den aller største prioritet.

ISABEL BRÄUER

Forfatteren lager den trespråklige hjemmesiden til Sven Fischer.

Artikkelen ble publisert i "Oho! Das WM-Magazin" for VM i skiskyting i Oberhof 2004.
Bilderrettigheter: Wintersport-Förderverein Rennsteig e. V. Oberhof.